

December 17. hétfő

Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17

Mikor elolvastam a mai napra szóló igehelyeket, a zsoltár fogott meg, ami „A mindenkor oltalmazó Isten” címet kapta. Olyan jó ebben olvasni, hogy pl. „*Te vagy az én bizodalمام iffúkorom óta, anyám méhétől Te vagy oltalmazóm...*”, mert ez valóban megtapasztalt dolog, még akkor is, ha időnként egy-egy élethelyzetben akkor és ott nem értettem a mértéket. De az évek során letisztult a kép, s rá kellett jönnöm, hogy Isten mindig, mindenben keresztül tanított, vezetett, szeretett. S ezek a megélt tapasztalatok aztán a mindennapokban is, ma is kapaszkodót jelentenek.

De egyre többet gondolok arra, hogy „*ne vess el engem vénségem idején, mikor erőm megfogyatkozik ne hagy el engem...*” Ahogy múlnak az évek, s több van mögöttem, mint előttem, s egyre többen vannak, akik az én életemnek részei voltak, de az unokáimnak már csak fényképen fogom tudni megmutatni őket, a gyökereim is egyre fontosabbak lettek. Régen ennek még nagyobb jelentősége volt, Máté is Jézus családfájával kezdi az Evangéliumát. S mint ebben a családfában is voltak tiszta, igaz emberek, de súlyos bűnt elkövetők is, úgy a mi őseink közt is így lehet. De a múltunkhoz tartoznak, és imádkozni értük lehetőségünk, s talán feladatunk is.

Kérem Istenem áldásodat elődeinkre, s utódainkra, hogy egyszer mindannyian együtt adhassunk hálát mindenért, és dicsérhessünk Téged Országodban! Ámen

Frank Gabi (Érd)